

74. Cseri Kálmán

Egy hívő testvérünk temetésén

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 74.Cseri Kálmán – Egy hívő testvérünk temetésén

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Boldogok, akik az Úrban halnak meg"

Istenfélő családban meghalt gyermek temetésén...

"Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg." Jel 14:13

A Biblia nem mondja, hogy minden halott boldog. Egyáltalán furcsa ez a jelzős szerkezet, hogy "boldog halott". Akik azonban az Úrban haltak meg egész biztosan boldogok. Vagyis akik Jézussal éltek, övele töltötték az utolsó órájukat és őhöz kerültek mégközelebb amikor utolsó dobant a szívük, azok boldogok. Akik az ő szövetségének az áldásait élvezték itt, ebben a sokszor nagyon nehéz földi életben, és megmaradtak ebben a vele való közösségben, a halál után is azok boldogok. Akik már itt bocsánatot kaptak bűneikre tőle és bizonyosak lehettek abban, hogy "az örök élet már e földön" az övék lett, azok boldogok életükben, boldogok haláluk óráján és boldogok utána is.

Istennek adunk hálát azért, hogy elköltözött testvérünk ilyen ember volt. Pontosan most van 50 éve annak, hogy - egy alcsúti CE konferencián - ez a boldogság elkezdődött az ő életében. Amikor egészen világos lett a számára, hogy Jézus Krisztus golgotai kereszthalála és az ő elrontott fiatal élete között közvetlen összefüggés van, hogy Jézusnak azért kellett meghalnia a kereszten, mert az élete ilyen..., meg olyan...! Viszont, mivel Jézus az ő bűneinek ítéletét szenvedte el, rajta Isten ezt az ítéletet már nem hajtja végre mégegyszer.

Ez a felismerés olyan boldogsággal töltötte el őt, ami megmaradt a szívében egész életén át. Pedig bőven adódott olyasmi, ami megtépzázhatta volna ezt a boldogságot, vagy akár ki is üzhette volna a szívéből. Ő azonban ilyen, sőt egyre boldogabb ember lett. Külön ajándéknak tekintette, hogy amikor élete megfordult azon a konferencián, akkor ismerkedhetett meg élete párjával is, akivel hűséggel szerették egymást. Jézus kezdett kibontakozni az ő életében. És egész élete folyamán ez volt a legfőbb célja, hogy Jézus növekedjék, ő pedig legyen egyre kisebb. És ***ami szép és jó volt az ő életében, márpedig sok ilyen volt, az mind a hit által benne élő Krisztustól volt.*** És erről ő maga tett bizonyosságot valahányszor lehetett. Nem ő volt alkatilag szelíd, hanem megtanulta az ő Megváltójától, hogy Jézus szelíd és alázatos és ez nyugalmat adott az ő szívében.

Ezzel, a szeretettel ápolta elesettségében feleségét, ezzel a szeretettel ápolta édesanyját és ez a jézusi szeretet vitte őt az elfekvő otthonokba, ahol vadidegenekhez is testvérként, a Krisztus követeként hajolt le. És vitte az ígét, gyümölcsöt; és mikor mivel, kinek hogyan lehetett megmutatni azt a szeretetet, mit ő is úgy kapott, ami nem belőle fakadt, amit átengedett magán, és ami miatt "dicsőítették az Isten".

Hálás volt azért, hogy Isten elkészítette a helyét a gyülekezetekben, hogy adott mellé hívő testvéreket, hogy használta őt, hogy az ő Szent Lelkével indította őt buzgó imádságra.

És mi is hálásak vagyunk Istennek mind azért, amit rajta keresztül adott nekünk. Amikor a maga csöndes módján, a kellő pillanatban megszólalt egy-egy bibliaórán, és csak annyit mondott, amennyire ott szükség volt. Ami pedig elhangzott, annak igyekezett mindig engedelmeskedni.

Isten különös ajándéka volt, hogy betegségében is olyan békességet adott neki, és hogy olyan természetes egyszerűséggel tudott beszélni életről és halálról, elválásról és elmúlásról, ahogyan csak a Krisztusban igazán hívő emberek tudnak beszélni.

Számomra életre szóló élmény marad utolsó beszélgetésünk is a beteg ágyánál. Boldog lehet az is, akinek pedig kijut a küzdelemből, akinek ugyanúgy gondjai vannak, mint mindnyájunknak. Akinek néha nagyon összejön minden és nem válik keserűvé, elégedetlenné, lázadóvá, hanem minél nagyobb a teher, annál jobban bízunk abban az Úrban, aki szerette őt és életét adta érte.

Ezért lehet most a szívünkben az a csöndes bizonyosság, hogy nem a semmiben tűnt el az ő élete. Nem bizonytalan az, hogy most mi van vele. Olyan egyszerű határozottsággal mondta a mi Megváltónk: **"aki az én beszédeimet hallja és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van!"** Nem talán, esetleg majd lesz, hanem van. És nem megy a kárhozatra vagy az ítéletre, hanem "átment a halálból az életbe". Minden Jézusban hívő ember **ezt már itt tudhatja!** És minden Jézusban hívő testvérünkről ezt mi, akik egy ideig még itt maradtunk, egészen bizonyosan tudhatjuk. "Akik az Úrban halnak meg azok boldogok!" És azok halnak meg az Úrban, akik az Úrban élnek.

Ennek az igének a csöndes kérdése hozzánk: Elmondhatjuk-e hogy az élő Úr Jézus Krisztussal járunk? Hogy Ő él bennünk? És akarjuk is, hogy éljen bennünk egyre hatalmasabban a hit által. Akkor Ő fogja irányítani a mi cselekedeteinket, mint ahogy az övéit. Akkor Ő minket is be fog takarni "szárnyaival", - olyan szép ez a zsoltárban - és az élet viharai, viszontagságai között az Ő oltalmazó, gyöngéd szeretete körülvesz, mint ahogy őt is körülvette. És akkor egész bizonyosak lehetünk abban, hogy **elvehetetlenül miénk az az élet,** ami a **Szentírás tanítása szerint tulajdonképpen egy személy, maga Jézus.** Hiszen ő maga mondta: **"Én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz énbennem, ha meghal is él az!"**

Mi ezzel a reménységgel búcsúzunk! Nem örökre, hanem azzal a bizonyossággal, amit majd el is énekelünk, hogy az Úrnál viszontlátjuk egymást! Addig pedig az a dolgunk, hogy nagyon ragaszkodjunk a mi Urunkhoz itt. Mert aki az Úrral jár az boldog ember a földi élet viszontagságai között is. És aki az Úrral járt, az az Úrban hal meg és az boldog akkor, és utána is. Ámen.

Úr Jézus Krisztus! Dicsőítünk, mert ezt az elvehetetlen boldogságot Te tetted hozzáférhetővé mindannyiunk számára. Magasztalunk azért, hogy az árát te fizetted meg a kereszten, a te bűn nélküli tiszta életed feláldozásával. És dicsőítünk, mert megpecsételted azt hatalmas feltámadásoddal. Köszönjük, hogy mi azzal a hittel állhatunk itt, hogy mindkét nagy eseményt komolyan vesszük. Köszönjük, hogy megajándékoztad ezzel a bizonyossággal a mi elköltözött testvérünket is. Mind azért, ami szép, tőled való volt az életében, legyen a dicsőség egyedül a

tied. És kérünk, hogy légy nagyon közel azokhoz, akiknek leginkább fáj most ez a ravatal. És azt az űrt, ami az életükön támadt te magad töltsd ki áldott jelkenléteddel, nagy kegyelmeddel, vigasztaló Szent Lelkeddel. És könyörülj mindnyájunkon, hogy amíg arra lehetőségünk van, addig ragadjunk meg téged, hogy mi is olyan bodogok legyünk, akik veled járunk és majd az Úrban halunk meg. Amen.

Isten velünk viszontlátásra.
Boldog útjaink kegyesen
Hú kezével ő vezessen.
Isten velünk viszontlátásra.
Hogyha itt már nem is
Ott az égi honban fenn,
Jézusunk kebelén,
Isten velünk viszontlátásra.
82. Halleluja.

Jézus mondja: "Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van. Ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek. Én vagyok az Út az Igazság és az Élet. Senki nem mehet az Atyához, csak én általam." *János ev. 14 rész.*

Istenfélő családban meghalt

gyermek temetésén...

"Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus

Atyja, az irgalom Atyja, és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban azzal a vigasztalással,

amellyel az Isten vigasztal minket." (II.Kor.1:3-4.)

" Az Úr adta, Az Úr vette el!

Áldott legyen az Úr neve!" (Jób.1:21.)

"Mert tudom, hogy az én Megváltóm él,

és végezetül az én porom felett megáll,

és miután ezt a bőrömet megrágják,

testben látom meg az Istent!" (Jób. 19:25-26.)

Ezeket a szavakat egy édesapa mondta 3000 évvel ezelőtt, amikor egyszerre elvesztítette minden gyermekét, nem sokkal utána minden vagyonát és földönfutóvá lett; majd az egészségét is és rettenetes szenvedéseket kellett kiállnia.

Jób volt ez a nagy szenvedő.

Egy sor kérdés támadt a szívében:

- Miért kell az embernek szenvedni?
- Miért kell az istenfélőnek is szenvedni?
- Miért kell nekik sokszor még többet szenvedniök, mint az istenteleneknek?
- Mi követi még ezt a sok bajt,
ami most rászakadt?
- Kinek jó mindez ami történt?
- Vajon hogyan lehet, hogy Isten ebből valami jót fog kihozni?

Aki ismeri Jób könyvét és történetét, az tudja, hogy egészen illetlen kérdéseket is fölített Istennek. És mivel becsületes ember volt, amely kérdésre nem tudott válaszolni, arra azt mondta, hogy nem tudom!

És a sok "**nem tudom**" után hangzott el az, amit így olvastunk a 19. részben: "**de azt tudom...!**"

Volt két dolog, amiben egészen bizonyos volt. És ez most nekünk is adhat reménységet, tartást, még hitet is, ha komolyan vesszük, mert valószínű, hogy bennünk is sok olyan kérdés szólal most meg, amelyekre nincsen kielégítő válaszunk.

- Miért kellett e gyermeknek ilyen korán elmennie?!
- Miért kellett rövid életén át is betegség terhét hordoznia?
- Miért ilyen hirtelen távozott tőlünk?
- És miért történik mindez egy istenfélő családban?

És így tovább, mondjuk csak ki a kérdéseinket, ha vannak. Csak Istennek mondjuk ki! Mert ezekre egyedül csak Ő tud választ adni!

Ha becsületesek vagyunk, nekünk is azt kell mondanunk sok kérdésünkre, hogy "nem tudom!"

De vajon tudjuk-e úgy folytatni mint Jób: hogy ezt sem tudom, azt sem értem; valamit azonban egészen bizonyosan tudok!

És ebben a szellemi-lelki földrengésben, - amit a veszteség, a nagy próbatétel jelent - ebben a két bizonyosságban megkapaszkodva menni tovább.

Mi volt az amit Jób tudott?

Az egyiket így mondja:

"Tudom, hogy az én Megváltóm él!" Jób még nem a Megváltó Jézus Krisztusra gondolt. Legfeljebb csak arról tesz tanuságot, hogy Istenben olyan biztos támasza van, Akire mindig számíthat. Elhagynak emberek, mit árt ha Ő szeret, töröld le könnyedet Jézus veled!

Ez a bizonyosság szólalt meg ebben a rövid, de annál hangsúlyosabb vallomásban.

Jó tudnunk, hogy ez egy csodálatosan szép, gazdag szó, amit itt a Biblia eredeti szövege használ: a Megváltó.

Az volt az a legközelebbi rokon, akihez mindig, minden körülmények között odafordulhatott az ember. Akit éjszakai álmában is föl lehetett verni, ha akkor támadt baj, és akkor jött és segített mindennel, amivel csak tudott, mert ő volt a **"goel", a megváltó, a segítő, a szabadító**. Akkor nem kell elnézést kérni, nem kell gátlást éreznie az embernek, nem kell számíthatni az embernek, hogy majd hogy viszonzom. Ő volt az akihez lehetett mindig segítségért menni.

Nagyon sokat jelent ez, hogy a szenvedő Jób azt mondja, hogy a láthatatlan, de nagyon is élő, létező Isten az az ő "goélja". A legközelebbi rokon, akihez akkor is kiálthat, amikor egyedül van és senki sem hallja meg a kiáltását. Aki olyan helyzetben is tud segíteni, ahol mindenki más csak egyik lábáról a másikra áll, és átéli a tehetetlenségét. Aki annak ellenére szereti a hozzá folyamodót, hogy az sokszor nem szeretetre méltóan viselkedik. Mert nem ezt nézi, hanem azt, hogy szüksége van segítségre. És akkor segít! És az soha nem kérdés, hogy tud-e segíteni?

Micsoda erőt jelenthet ez valakinek, ennyi nyomorúság közepette is, ha ezt ennyire komolyan veszi!

Nekünk pedig - nem azért, hogy Jóbbal versenyre keljünk - de a tényeket kell megállapítani. Mi pedig ennél többet tudunk!

Tudjuk azt, hogy a láthatatlan Isten egészen közel jött hozzánk a Jézus Krisztusban. És mi Jézust nevezzük Megváltónak. Ő lett a mi legközelebbi rokonunk, Akihez mindig lehet folyamodni, akinek minden lehetséges, az is ami embereknél lehetetlen, aki ennek ellenére szeret és kész segíteni, hogy azt mi legtöbbször egyáltalán nem érdemeljük meg. Nem ezt nézi, hanem azt, hogy szükségünk van segítségre. Szükségünk van szabadításra.

Azért jön utánunk, azért lett emberré, azért halt meg a Golgotán a kereszten és azért támadt fel a harmadik napon, hogy kiszabadítson minket a halálnak, az értelmetlen létnek a reménytelenségnek, a csüggedésnek, a kétségbeesésnek sokféle rabságából. Ő a mi nagy szabadítónk, Megváltónk, a hozzánk legközelebb álló.

Tudunk-e hozzá ezzel a bizalommal kiáltani? És engedjük, hogy csakugyan kiszabadítson az értelmetlenségnek, a csüggedésnek, a halálnak, a bűnnek rabságából?

Elmondhatjuk-e akár most, hogy csakugyan sok mindent nem tudok, de azt tudom, hogy Ő él, hogy Ő helyettem halt meg a kereszten, hogy Ő nekem is örök életet kínál. És kik tudják elmondani azt folytatásként, hogy ezt az életet én tőle hálás szívvel már el is fogadtam. És ha ma dobban utolsót a szívem, tudom, hogy hova megyek! Az én Megváltómhoz!

Mert Ő megígérte, hogy aki hisz Őbenne, ha meghal is él az. Egészen másként tud a hívő ember így búcsúzni, így emlékezni, így temetni, így gyászolni és így gondolni arra, nagyon józanul, hogy egyszer majd tőlünk is búcsúznak, és nekünk is át kell lépni az élet és a halál mesgyéjét.

A másik bizonyossága Jóbnak az volt, hogy egyszer majd **meglátom az Istent**. Pál apostol azt mondja: "most hitben járunk nem látásban". Most azt kell komolyan vennünk, hinnünk, amit Isten az Ő igéjében nekünk elmondott. De egyszer majd színről-szinre meglátjuk Őt mi is olyannak, amilyen valójában. Egyszer majd minden kérdésünk teljesen fölöslegessé és értelmetlenné válik. Színről-szinre fogjuk Őt látni, akik itt hisznek benne. Olyan nagy kiváltság, hogy ez mindenkinek lehetséges! Lehet itt hinni a Megváltó Jézusban. Lehet már itt - sok nyomorúságunk között - vele élni, és egyszer majd örökkön örökké vele lenni.

Harmadszor még arra a kérdésre próbáljunk választ keresni, hogy hogyan mondhatta el Jób így: "**az Úr adta , az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!**", amikor neki tíz gyermeke ravatalánál kellett megállnia. Honnan vette ő ehhez az erőt? Egészen nyilvánvaló Jób szavaiból és a Szentírásból, hogy csak az tudja ezt elmondani, aki nem magáénak tekinti azt, akit és amit Isten rábízott. Jób nem a sajátjának tekintette tulajdon gyermekeit, vagyonát, de a tulajdon életét sem! Úgy nézett mindenére, hogy Istentől kapta! Felelősséggel kell gazdálkodnia, de a tulajdonosa az Isten. És Ő azt csinál a magáéval amit akar. A hívő ember, az Istent komolyan vevő ember ezt komolyan veszi!

Egészen más úgy engedni el a gyermekeink kezét, akár milyen értelemben is, hogy tudjuk, nem a miénk, vagy nem a mieink voltak!

E gyermeket Isten rábízta két szerető szülőre, nagyszülőkre, családra, gyülekezetre egy időre!

És Ő rábíz minket egymásra. Hogy lehetőleg ne rontsuk el egymást, ne tegyük tönkre, ne használjuk, ne használjuk ki egymást, hanem tegyük boldoggá. És amikor megtettük azt, amit Isten ránk bízott, akkor elveszi. De nem a miénket veszi el; a magáét veszi vissza. Ez nem csupán szemlélet kérdése. Ez egy egészen más lelkület, amiből egészen más magatartás következik. Így is nehéz veszíteni. Így is le kell törölni a könnyeket a szemünkről, így is sok tárgy és emlékkép, meg sokminden reá emlékeztet még majd bennünket. Így is sírhat a hívő ember is, de egészen másként sír. Tud-e úgy megvigasztalódni a szíve, hogy mint aki túl lát a láthatókon, az emlékeken, a búcsún, a ravatalon, a könnyein, és látja a Megváltót. Azt akié ő is meg mi is mindnyájan. Azt, aki életnek és halálnak, élőknek és holtaknak Ura. Azt, aki jobban szeret mindnyájunkat, mint ahogy mi egymást szeretni tudjuk. Legyünk őszinték és becsületesek! Magunkhoz is, egymáshoz is. És amit nem tudunk, arról valljuk be, hogy nem tudom.

Vizsgáljuk meg most, amikor elbúcsúzunk e gyermektől, hogy van-e valami, amit egészen bizonyosan tudunk? Például azt, hogy: tudjuk-e, hogy Jézus Krisztus él. Ő tudja, hogy mit csinál. Tudja, hogy miért adta Őt, tudja, hogy miért vette el, tudja, hogy mit akar velünk és hogy tehet minket boldoggá és Ő nekünk is örök életet készített. A miénk-e már ez az örök élet? Ő nekünk is vigasztalást, békességet és reménységet kínál most is. Azt üzeni, hogy az űrt, amit az ő távozása sokunk életén hagy, azt Ő maga, Jézus Krisztus akarja kitölteni. Engedjük-e?

Ezzel a reménységgel lássunk túl valóban a láthatókon és így kérjük most Isten vigasztalását imádkozva:

Édes Atyánk!

Mi sok mindent nem értünk. Bocsásd meg, hogy ennek ellenére mi annyit okoskodunk, kételkedünk, nagyképűsködünk ahelyett, hogy őszintén megvallanánk neked, hogy ezt sem értjük, azt sem értjük. És kérünk, hogy bizonyos alapvetően fontos igazságokban bizonyosakká tegyél minket.

Köszönjük, hogy mi is tudhatjuk Jézus Krisztus, hogy Te élsz. Köszönjük, hogy Te egészen bizonyosan meghaltál e gyermekért is, és mindnyájunkért. Köszönjük, hogy feltámadásoddal utat nyitottál nekünk vissza a mennybe, az igazi, a teljes örök életbe. Köszönjük, hogy most is fölemeled a tekintetünket a láthatókról és megtanítasz hinni. Köszönjük, hogy azt is ígérted, hogy látni is fogunk színről-szinre téged, a végső és legteljesebb valóságot, és ott nálad találkozunk majd azokkal, akik benned hittek.

Kérünk tégedet, hogy légy most nagyon közel azokhoz, akiknek leginkább fáj a búcsú és valóban Te töltsd ki mindannyiunk életébe vigasztalásod. Adj békességet ahhoz, hogy higgyünk neked! Taníts meg így élnünk, sok nehézség között is reménységgel élni, most reménységgel gyászolni és egyszer majd ha minket hívsz, reménységgel hozzád haza menni. Ámen.

Isten velünk viszont látásra! Hogyha itt tán nem is:

Boldog útjain kegyesen, Ott az égi honban fenn,

Hű kezével Ő vezessen; Jézusunk keblén,

Isten velünk viszontlátásra! Isten velünk viszontlátásra